

Lovčický občasník

duben 2008

č. 7

Tak si trochu libuji, že jsem si vytvořil malou omluvu pro to, že toto číslo, číslo 7, na podzim nevyšlo. „Jak má vydavatel náladu a chut““. Ale upřímně řečeno, když se nechce, tak je každý důvod dobrý. Na tož, když je to písemně deklarováno. Těm, kterým číslo chybělo se omlouvám a slibuji, tak to radši ne, ale zkusím to neopakovat. Taky proto, že nyní nevím co z událostí vybrat a budu muset něco vynechat. Přemýšlel jsem, jak oživit a aktualizovat obsah Občasníku. Aby více reagoval na současné otázky, které jsou předmětem rozhovorů a diskusí mezi obyvateli i chalupáři. Od příštího čísla se pokusím na některé odpovědět. Které to budou? Ty které položíte. Zřídím v objektu bývalé školy schránku, kam bude možné dotazy a připomínky vhodit. Ptejte se starosty, zastupitelů. Samozřejmě budu rád i za připomínky k obsahu Lovčického občasníku. Uvidíme jak se to podaří a zda to je dobrý nápad.

V době kdy píšu tyto řádky přišla Emma. Ne, ne, žádná blondýnka s dlouhými nohama. To bych taky nemusel tyto řádky dopsat. Ale vítr. Nebo vichr. A nebo Chce se říct, že si začínáme zvykat, ale není to pravda. Lépe by bylo říct, že nás změny v počasí nutí k větší předvídavosti, zabezpečení, pojištění. Řádění výše zmíněné Emmy i v našich obcích, Bílém Podolí a Zařičanech, jen potvrzuje výše řečené.

Kabiny fotbalistů Bílého Podolí většina z nás zná. Takhle je zřídila Emma. Tedy ten vítr. Přejeme rychlou nápravu a další úspěšný sportovní rok.

Foto pro ty, kteří na fotbale v Bílém Podolí nebyli.

Když mám začít psát o dění v obci, začnu první akcí roku 2008. Sbor dobrovolných hasičů uspořádal **tradiční zabíjačku**. Pro mnohé z nás nový zážitek, pro další připomenutí mládí, kdy jsme jezdili k babičce a dědovi. A tak v sobotu 26. ledna došlo k očekávané události. Taková zabíjačka je, když se vydaří, událostí na celý den. Zváni byli všichni obyvatelé a chalupáři Lovčic. Ti co přišli, určitě nelitovali.

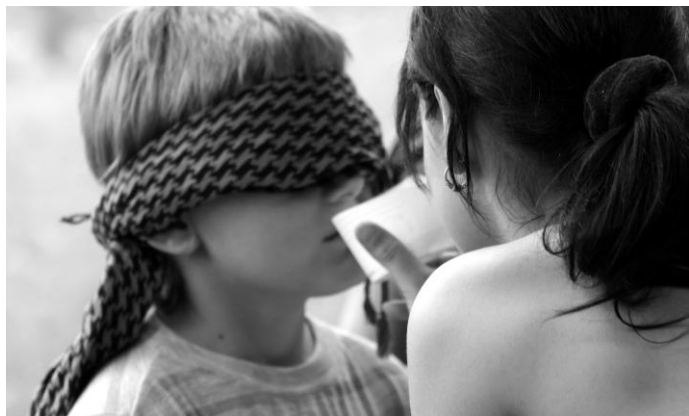

To je téměř začátek celodenní práce a dobrá nálada předznamenávala zajímavé zážitky.

Nalézt mnoho momentek z průběhu dne, by nebyl problém. Ale dobrý ovárek, spokojené výrazy a plná ústa, to je nejlepší doklad úspěšného průběhu. Dobrou chuť.

Jaké bylo léto a podzim loňského roku ? Asi si většinou nejdříve snažíme vzpomenout na počasí. Důležitější jsou ale vzpomínky, zážitky, společně prožité okamžiky. Jestli k tomu přispívá činnost dobrovolných hasičů i ostatních obyvatel a chalupářů, pak je vše v nejlepším pořádku. Co všechno jsme společně připravili a prožili?

Dětský den, to je pravidelná možnost pro malé, ale i velké, jak příjemně prožít den. „Tak jak to chutná?“

Pořádná hra je vždy spojená s touhou po vítězství. A tak když padne gól, je radost a nadšení na místě. Je nutno konstatovat, že podobné výrazy lze vidět i u dospělých.

TRIATLON

Když se objevil plakát oznamující závody v triatlonu, mnozí jenom tušili co to obnáší. Naštěstí soutěžení je vlastní většině dětí a pro ty byl závod, uprostřed prázdnin, pořádán. Plavání - jízda na kole - běh, to jsou navazující disciplíny. Už jenom absolvovat celou trasu je výkon, který zasluhuje uznání. Pro nejlepší byly připraveny medaile a ceny. Pro všechny pak účastnický list o absolvování. A závodili všichni. A když říkám závodili, mám na mysli - nešetřili se. Výrazy ve tvářích jasně hovořili o „sáhnutí si na dno sil“. Poděkování patří všem, kteří se na organizaci podíleli a snad založili tradici. Triatlon, který si můžou vyzkoušet i předškoláci se hned tak někde nepořádá. Letos je termín posunut na zahájení prázdnin. A pozvání patří všem.

Startovní číslo musí být. A protože se začíná ve vodě, je jediným řešením číslo na tělo.

Vodní bitva Byl to lítý boj, který nebral ohledy na žádného zúčastněného. Prostě, zajatci se neberou.

Čarodějnice, pravidelné loučení se zimou a uvítání jara. Loni zasáhla k přikládání na oheň i technika. Bylo se na co dívat i vzpomínat.

Vítězové nejmladší kategorie. Medaile, pohár i meloun, to vše patří k ocenění.

I s drobným zraněním – doběhnout

Vítězství maže všechnu únavu

..... až na dno sil

Mariáš – Turnaj, který už tradiční je. Třetí ročník, zvyšující se počet účastníků, to že se na konání těšíme, je nejlepším důvodem k pořádání dalšího ročníku. Jak to dopadlo?

Tři nejlepší. Je chválihodné, že vítězství zůstalo doma. Vítěz, **Jaroslav Blažek**, je srdcem stále lovčíček.

Výsledková listina potvrdila, že obě naše soutěžení se umístily před mnohými z nás. Skvělé! / pro ně.../

To není mariáš, ale přípravy na pravidelné **posvícení**. Společné pečení koláčů zážitek jenom umocňuje.

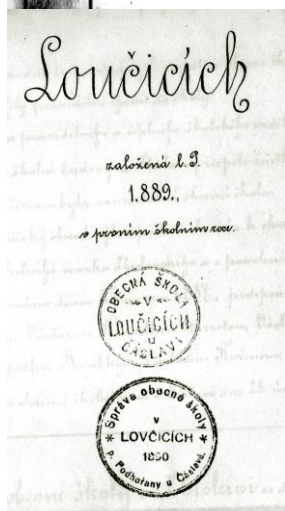
Hudba, tanec, dobrá nálada, to vše patří k večeru, na který se vzpomíná. Tak zas na podzim !

Připomenutí pro ty, kteří se zúčastnili společné **návštěvy Národního divadla.**

Mimo to, že jsme mnozí z nás v Národním divadle po jeho rekonstrukci nebyli, znamenalo shlédnutí dnes už klasického představení nádherný zážitek. Výkony všech herců, v čele Miroslavem Donutilem, to byl prostě koncert. Myslím, že ještě dlouho si budeme scénky a repliky s úsměvem připomínat.

Národní divadlo činohra
Carlo Goldoni
SLUHA DVOU PÁNŮ
Komédie o dvou částech

1887. Žádost obce Loučie o vyškolení ze školní obce Zbislavské a o zřízení samostatné obecní školy v Loučicích

Píše se rok 1887 a Loučický obecní výbor se usnesl, podati slavné c.k. okresní školní radě v Čáslavi žádost o vyškolení obce Loučie ze školního svazku Zbislavského a o povolení samostatné obecní školy v Loučicích. Žádost sestavena, datována dnem 25. února 1887, podepsána tehdejšími členy obecního výboru v čele se starostou Václavem Koudelkou a zaslána k slavné c.k. okresní školní radě v Čáslavi dne 28. února 1887 čís. 413.

A hlavní důvod: „Dítka prvních školních ročníků nemohly navštěvovati školu Zbislavskou pro přílišnou vzdálenost, než i mládež ostatních školních ročníků po valnou část roku nenavštěvovala školu, neb chůze z Loučie do Zbislavi jest velmi obtížná, asi třetina vzdálenosti jest vozová cesta, ostatně musí se choditi po okraji hlubokého odvodňovacího příkopu, poblíž lomů Starkočských. Pozemky mezi Loučicemi a Zbislavou mají hlubokou ornou půdu téměř bezkamenou, za jarního a podzimního deštivého počasí, kdy promění se půda v bláto a v zimě, kdy zasněží a zavějí se vozové cesty, příkopy a pěšiny, nebylo vůbec možno, aby dítka vydali se na cestu do školy Zbislavské bez nebezpečí života a zdraví. Školní dítka evangelického vyznání byly zapsány k návštěvě obecní školy v Semtěši, kam však též pro přílišnou vzdálenost nemohly pravidelně chodit do školy.“

A kolik školních dětí v té době bylo v Loučicích. V letech 1882 - 83 povinných 51, v letech 1886 - 87 povinných 55 dětí. Počet dětí, ale i závazek obce Loučie, že „...chce uhraditi veškerý náklad se zřízením a vydržováním samostatné školy obecní spojený, pokud náklad ten dle zákonů školních Loučicům nésti jest...“ To vše vedlo ke zdárnému výsledku. A tak starosta obce obdržel povolení „... Velešlavná c.k. zemská školní rada v Praze, vysokým vynesemím ze dne 19. prosince 1888 čís. 46.218 povolivši zřízení samostatné obecní školy v Loučicích, nařídila zároveň, aby vzhledem k souhlasu všech stran již nyní byla sestavena místní školní rada v Loučicích ...“.

Přesto, že obec ještě neměla školní budovu, požádala o otevření školy od počátku školního roku 1889 - 90. A tak po nezbytných prověřeních, komisionelního ohledání zatímní místnosti, „... veleslavná školní rada, smluvši se s veleslavným zemským výborem království Českého, povolila vysokým výnosem ze dne 10. září 1889 čís. 26 339 otevření obecné jednotřídní školy v Loučicích. ...“.

„S vyučováním počato dne 18. listopadu 1889 v pondělí. Toho dne dostavilo se k vyučování do školní učebny, jež nalézá se v najaté přední světnici ve stavení č.p. 3 v Loučicích, náležejícímu panu Josefu Bezubkovi z 61 školou povinných dítek 47. Vyučování počalo motlitbou a proslovem učitele...“.

„Na počátku tohoto prvního školního roku bylo v soupise uvedeno 66 školních dítek a to 37 chlapců, 29 dívek. Vyučování bylo, dle záznamů, velmi namáhavé a obtížné, neb dítka dříve málo navštěvovaly vzdálené obecné školy a mnoho dítek druhého a dalších ročníků vůbec bylo beze všeho školského vychování a vzdělávání. Proto byla dítka rozdělena do tří oddělení. Do třetího ta, která čísti uměla, do druhého, která znala aspoň polovinu písmen a do prvního ostatní dítka.“

A kdo byl prvním učitelem? **Emanuel Klimpl**. Dekretem slavné c.k. okresní školní rady v Čáslavi byl „... z příčin služebných přeložen na dobu potřeby za dočasného správce školy v Loučicích s nezměněným služebným...“

Tolik prozatím k historii vzniku školy. Příště: proč stojí škola tam kde stojí, kolik stavba stála, kolik byl plat učitele adt.

Co plánujeme a na co se těšit v r. 2008

26. ledna - tradiční zabíjačka
15. března - turnaj v „člověče nezlob se“
22. března - sběr železa
30. dubna - pálení čarodějnic
24. května - čištění rybníka
31. května - dětský den

14. června - rybářské závody dětí
28. června - triatlon mládeže
9. srpna - turnaj v mariáši
30. srpna - ukončení prázdnin
13. září - rybářské závody dospělých
27. září - posvícenský večer

Sbor dobrovolných hasičů zve všechny k zábavě i pomoci při organizaci popřípadě práci.

Už se více do tohoto vydání nevejde. Ani pokračování povídky. Tak příště. Nashledanou !